

עפ"ת 22550/04/16 - מלמוד דניאל - נוכח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 22550-04-16 מלמוד דניאל נ' מדינת ישראל
ת.ז. תת"ע 4508-10-13
309065795

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
מלמוד דניאל - נוכח
על-ידי ב"כ עו"ד אוהד טמם
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד חגי בנימין

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על כך שנהג בשכרות.

על-פי כתב האישום, ביום 17.05.13 המערער נהג כאשר בכל ליטר אוויר נשוף מריאותיו נמצאו 330 מק"ג אלכוהול, ובשל כך הואשם בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3) לפקודת התעבורה ועוד.

המערער הכחיש את המיוחס לו ובית המשפט נדרש לשמיעת ראיות - ראיות תביעה וראיות הגנה.

לאחר שמיעת הראיות הרשיע בית משפט קמא את המערער בקבעו שמכשיר הינשוף הופעל כדין על-ידי שוטר מוסמך להפעילו בצורה ראויה, וכן קבע בית משפט קמא שהוא מאמין לכל עדי התביעה.

לאחר שהורשע המערער בדין על סמך קביעותיו אלה של בית משפט קמא, גזר בית משפט קמא את דינו של המערער לעונש פסילה בפועל של 24 חודשים ועונשים נוספים.

אקדים ואומר, שמצאתי לקבל את הערעור ולזכות את המערער מחמת קושי בדיות הראיות שבאו בפני בית המשפט.

ראשית לכל, אפנה לכך שבית משפט קמא הרשיע את המערער בדין מבלי שכלל התייחס או נזקק לגרסתו. המערער מסר גרסה בשלב החקירה ובעיקר מסר עדות בבית משפט קמא, על-פיה לא שתה טרם הנהיגה אלא יום קודם לכן. בית משפט קמא, בהכרעת דינו, לא בחן כלל את גרסתו של המערער. פסקה 15 בעמ' 6 להכרעת הדין קבעה: "**לאחר**

עמוד 1

ששמעתי ובחנתי את מכלול הראיות והעדויות והתרשמתי מהעדויות שנשמעו בפניי, ובהסתמך על עדויות התביעה להן אני מאמין ועדותן מקובלת עליי, אני קובע כי הוכח שהנאשם עבר את העבירה ...".

על בית משפט קמא היה גם לבחון את גרסת הנאשם ולו בקצרה להתייחס אליה. הדבר לא נעשה.

שנית, בית המשפט קיבל בדרך מסתורית ראיה על תעודת ההסמכה של מפעיל הינשוף מתיק בית המשפט. התביעה, בראיותיה, לא הציגה את המסמך, אך בהכרעת הדין בית משפט קמא כתב: **"לעניין מיומנותו של עת/3 כמפעיל ... תעודת מפעיל שלו נסרקה בתיק (ש' 11-12 עמ' 15 לפרוט')"**.

למעין בעמ' 15 לפרוט' באותן שורות אליהן הפנה בית משפט קמא התגלה, שהכתוב בהכרעת הדין איננו תואם את ההפניה. אין התייחסות לשאלת סריקת המסמך, לא ברור מתי נסרק המסמך ובאיזו דרך, בוודאי שלא ניתנה לסניגור הזדמנות לחקור את בעל התעודה לגביה, וממילא לא כך מגישים ראיות, ואפנה, בעניין זה, לתיק 53398-05-12, **בן שלום נ' מדינת ישראל** (27.01.13). יש דרכים להמצאת ראיות לבית המשפט, סריקת מסמך מהותי לתיק בית המשפט בדרך דומה אינה אחת מהן.

שלישית, בית משפט קמא, למרות התנגדות הסניגור ולמרות כלל הראיה הטובה ביותר, קיבל מסמכים מהותיים בתיק, בין היתר, מסמכי "ינשוף" **ת/12, ת/13**, שאינם מקוריים.

ב"כ התביעה אמר שהתיק המקורי לא נמצא משנשלח למטה הארצי בי-ם, אך לא הסביר ולא הביא כל ראיה מה נעשה כדי לאתרו.

אמנם הכלל בדבר "הראיה הטובה ביותר" איבד מזוהרו וערכו (ראה ע"א 1172/13, **גלית סרוט נ' יוסי ויינר ואח'** (15.03.15)), אבל עדיין הוא לא נמחק מדיני הראיות ויש איזה מינימום שהתביעה הייתה צריכה לעשות בהקשר להלכה זו. ממילא, עד כמה שידוע לי, לא בוטלו סעיפים 40-42 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971, לעניין הגשת העתק צילומי, ולא שמעתי על כך שתקנות העדות (העתקים צילומיים), התש"ל - 1969, בוטלו.

בית משפט קמא, בלי להתייחס כלל לטענות הסניגור בעניינים אלה, קיבל אותן, והקושי גדל כאשר עסקין במסמכים אשר ברור בצילומם שנעשו בהם שינויים ותיקונים, שאחד השוטרים לפחות בעדותו אחר שהוא לא יודע מי תיקנם.

עסקין במי שבדיקת המאפיינים שלו עברה בהצלחה מרובה. עסקין באדם שטען שלא שתה לאחרונה טרם הנסיעה, אלא יום קודם לכן. הבדיקה הראתה על רמה של שכרות גבולית יחסית, 330 מק"ג אלכוהול בכל ליטר נשוף מריאותיו, ובנסיבות בהן יש קשיים כאלה גדולים בדיני הראיות, לא ניתן להשאיר את ההרשעה על כנה והערעור מתקבל והנני מזכה את המערער.

**ניתן והודע היום, י"ג ניסן התשע"ו,
21/04/2016, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דויד